

hele dette Livssyn er det, at Kærligheden er vokset op til en saadan Stormagt i en Tid og i Lag, hvor hin første egentlige Stormagt: Gudstroen, Livet i Gud, misagtes. Og det maa vistnok regnes Kvinden til Ære, at hun ikke vil nøjes med mindre end det, der er i Stand til rigest at lade Livets Fylde gennemstrømme hende.

Fru L. H. faar Ret i sine Paastande: naar Livet her paa Jorden er alt, naar Lykken er Betingelsen for hele Menneskevæsnets Blomstring, saa bliver Kærlighedslivet, hvad der drager dem, der ikke „kan gi' blot sin halve Sjæl“, men som vil leve ud af hele deres Sjæls Indhold.

Men der er et helt andet Livssyn, og over for det faar hun Uret. Først Uret deri, at Kvinden ligesom besjæles af Manden, saa deri, at hun intet Liv har udenfor Manden.

Dette Livssyn er den Kristnes.

Saasnart Livets Betydning begrænses gennem den Kristnes Bevidsthed om Evigheden, bliver Kvinde eller Mand Bestemmelser, der kun faar forbigaaende Betydning. „I Kristus er der ikke Mand eller Kvinde“. Det fælles Grundlag, som ligger dybere end det Dyb, hvori det kvindelige bunder: Menneskevæsenet, bliver tilbage. Og Mennesket i Kvinden, som Kristendommen, trods al sin Forvanskelse, har hævdet, saa at Kvindeliv i al Civilisation, der hviler paa Kristendom er noget helt andet end i de højst kultiverede Hedningelande, Mennesket i Kvinden, som Kristus i sin ens Omgang med Mænd og Kvinder saa stærkt betonedes, det bliver ikke til *ved* Manden, men fødes i Mand og Kvinde i den Stund, da han eller hun bliver sig bevidst for Gud som dette enkelte af ham afhængige, hans tilhørende, mod ham som Maal stræbende Væsen. Midtpunktet for hendes Liv bliver som for Manden fra den Stund hverken det egne Jeg, som Mennesket ellers kredser om, heller ikke hint andet Jeg, Manden, men det bliver Gud. Ikke som et Begreb, en vag Forestilling, der allerede kan faa en vældig Magt, men dog aldrig faar den absolute Magts omskabende Kraft eller tilfredsstiller Sjælens allerinderste Krav. Men det bliver Gud, som han har aabenbaret sit Væsen, bøjet sig ned til Mennesket, muliggjort Mennesket at gribe sig i Jesus Kristus. Det vil altsaa sige, det bliver ikke et upersonligt noget, en Lære, en Ide, som Mennesket mødes med, men det bliver, — saaledes vidner alle de, der oplevede denne Erfaring fuldtud, — et Møde mellem den evige, hellige, fuldkomne Personlighed og det endelige, saa dybt ufuldkomne Menneske, af hvilket Møde der kan følge et Liv, et Samfund, en Leven af og ved og i Gud.

I samme Stund dette sker, er der én Række af Mulig-